

Satu pilvenhattarasta

Hyvin pieni pilvenhattara nousi meren aalloista eräänä hyvin kuumana kesä-aamuna ja lähti liitelemään ylös korkeuksiin, sinistäivasta kolden. Korkeudessa, jossa se liiteli kauniina ja keveänä, se näki allansa maan, josta kuivuus oli polttanut ruohon ruskeaksi. Se näki ihmisten raatavan pelloilla ja olevan aivan nääntyneitä kuumuudesta, sillä aikaa kun se itse leijaili viennossa aamutuulussa kirkaassa avaruudessa.

"Oh, jospa voisin lievitää noiden ihmisten kärsimyksiä tuolla alhaalla!" ajatteli pilvenhattara. "Jospa voisin keventää heidän raskasta työtänsä, ruokkia näkälkäisiä ja antaa juomaa janoisille!"

Päivä kului ja pilvi kasvoi yhä suuremmaksi. Yhä kiihkeämmäksi kasvoi sen mielessä halu auttaa kärsiviä ihmisiä. Aurinko paistoi tulikuumana ja kuumuus maassa yltyi niin, että ihmiset olivat pyörtyä. He näyttivät menehtyneen rasituksesta ja kuitenkin heidän täytyi tehdä työtä, sillä he olivat köyhiä. He katsoivat usein taivaalle ja sanoivat: "Ah, jospa tuo pilvi antaisi sadetta!"

"Minä annan teille sadetta, minä tahdon auttaa teitä!" huudahti pilvi ja alkoi laskentua maata kohti. Yhtäkkiä se muistutti mitä se oli kuullut pienen pilvi-lapsukaisena meri-emonsa sylissä leikkiessään, että ne pilvet kuolevat, jotka menevät liiksi lähelle maata. Tämän muistuttuaan se lähti liitelemään tuulen mukana ja ajatteli. Mutta kun se ajatteli ihmisten kärsimyksiä, teki se rohkean päätöksen: "Tulokoon mitä hyvänsä, minä autan heitä!" Se lähti laskentumaan taas maata kohti ja sikäli kun se lähenee maata, se kasvoi suuremmaksi. Se tuli vihdoinkin niin suureksi, että se peitti metsät, niityt, pellot ja kylät suurella, harmaalla vaipallaan. "Minä autan teitä!" se sanoi. "Minä annan teille elämäni!"

Pilven sydämessä välähti ihmeellinen valo ja ukkosen jyrinä kumisi avaruudessa. Pilvi laskentui hyvin lähelle maata ja itki suuria ilkojyöneleitä siitä onnesta, että se sai auttaa kärsiviä ihmisiä. Se antoi elämänsä ihmisille ja maalle virkistävänä elämää luovana sateena. Pilvenhattara oli elänyt lyhyen päivän ja täyttänyt tärkeän tehtävänsä. Ilma raikastui, ruoho, pensaat ja puut virkistyivät jälleen ja luonto uikui uutta elinvoimaa.

MILLOIN OLISI SOSIALISTINEN KASVATUSTYÖ ALOTETTAVA?

Vanha suomalainen sananlasku sanoo: minkä nuorena oppii sen vanhana taitaa ja se on osotautunut oikeaksi. Kokemus osottaa, että ne asiat, mitkä ihminen oppii varhaisemmalla ikäkaudella, säilyvät mielessä kauemmin. Ihmisellä on niin sanottu muisti-ikä, joka on 9 ja 12 ikävuosien välillä. Tällä ajalla opitut asiat jäävät pysyväisesti mieleen.

Ne asiat, joita kouluissakin opitaan tällä ikäkaudella, jäävät haihtumattomimmin mieleen. Aivojen kehitys ei tällä iällä kärsi muistin rasituksesta niinkuin ennen yhdeksää ikävuotta, jolloin aivot kehittyvät hyvin nopeasti. Tällä iällä sanotaan ihmisen aivojen olevan yhdeksän kymmenettä osaa täydestä koostaan, eli ne eivät enää paljon kasva siitä eteenpäin. Tällä

Lasten Osasto

ijällä ne ovat myös paljon vastaanottavaisemmat kuin milloinkaan muulloin.

Tätä ikäkautta käyttävät kirkkokunnat hyväksensä oppiensa levittämiseksi. Kirkolliset sunnuntai-koulut järjestetään mahdollisimman hauskaksi ja miellyttäväksi, jaetaan vapaita kirjoja ja lehtiä, pannaan toimeen juhlia ja iltamia, joiden kaikkien toimenpiteiden avulla lasten mielet voitetaan kirkolle.

Katolinen kirkko käyttää kaikista huolellisimmin tätä lasten muisti-ikää oppiensa juurruttamiseksi. Katoliset lapset suorittavat rippikoulu-tutkintonsa 11—12 vanhana, siis ajalla, jolloin heidän mieliensä parhaiten jäävät säilymään kirkkonsa opit ja pääkappaleet.

Meidän sosialistien on opittava kirkollisilta tässä suhteessa. Meidän on opetettava aatteitamme lapsillemme tällä tärkeällä iällä. Vanhempien olisi hankittava lapsillemme sosialistista kirjallisuutta. He lukevat paljon tällä iällä ja ovat yhtenä kysymystulvana. Tällä ikäkaudella on meidän kasvatettava lapsiimme sosialistinen ja materialistinen elämänymmärrys. Tällä iällä, jos koskaan, täytyy vanhemmilla olla malttia ja kärsivällisyyttä neuvoa lapsiansa niissä tuhansissa asioissa, joita heidän aivoissaan risteilee. Jos lasten vanhemmat ja lasten lähin ympäristö ei vastaa noihin kysymyksiin ja muodostaa lasten mielipiteitä, tekee sen joku kirkkokunta.

Sosialistisia sunnuntai-kouluja ja ihanneliittoja olisi perustettava kaikkialle ja tovereiden olisi kehitettävä itseensä niihin kykeneviksi opettajiksi, että voimme kylvää sosialismin siementä lapsukaistemme mieliin ja kehittää heistä huokkataistelun lopulliseen päämäärään — sosialismiin — saattajia. Älkäämme jättäkö lapsiamme vihollistemme kasvatettavaksi tällä tärkeällä ikäkaudella.

RADWAY CENTER, ALTA.

Tervehdys Maiju-tädille ja kaikille Toverittaren isoille ja pienille lukijoille!

Siihtä onkin niin pitkä aika kun olen kirjottanut Toverittareen, että olen melkein unohtanut koko kirjotustaitoni.

Täälläkin on nyt kaunis kesä. Meidän osastolla oli kenttäjuhla Oscar Petersonin maatilalla kesä 23 päivänä. Siellä oli paljon väkeä ja kaikilla oli oikein hauskaa. Siellä oli kilpajuoksu, jossa minä voitin. Myös oli köydenveto-kilpailua, jossa oli meitä seitsemän poikasta yhtä miestä vastaan; eivät ne miehet voineet meille mitään, me voitimme. Syötiin päivällistä, juotiin kahvia ja pidettiin hauskaa ja sitten mentiin kotiin.

Eiköhän tämä riittäne tällä kertaa. Toivon hauskaa kesää kaikille Toverittaren lukijoille. Toiv., Eino Tuomi.

ABERDEEN, WASH.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille!

Aberdeenin on perustettu Ihanneliitto, joka toimii S. Sos. Klubin talolla joka lauantai-iltapäivä. Osanottajia on noin kolmisenkymmentä. Emme ole vielä valinneet kaikkia virkailijoita. Jäsenkirjuriina on allekirjottaja. Meidän jäsenmaksu on yksi sent-

ti kuussa. Minä pidän ihanneliitosta oikein paljon. Koska olen valittu kirjuriksi, niin kehoitan teitä lapsia yhtymään tähän ihanneliittoon. Täällä on vielä niin paljon suomalaisia lapsia, joista on yhtynyt ihanneliittoon ainoastaan pieni prosentti. Olishän se niin hauskaa kun me oppisimme lukemaan sekä kirjoittamaan suomenkieltä. Meillä tulee olemaan niin paljon hauskaa, kun ihanneliitto kehittyy. Me laulamme, voimistelemme, leikimme ja näyttelemme kappaleita iltamissa.

Minä lähdän viikon perästä äidin ja pikku sisken kanssa kesälomalle.

Toivotan kaikille ihanneliiton jäsenille hauskaa kesän loppua. Toimikaamme innolla sen luokan eteen, mihin kuulumme, vaikka olemme vielä lapsia.

Toveruudella,

Kyllikki Salo.

FORT BRAGG, CALIFORNIA

En voi tässä kirjeessä selostaa nuorisoliiton toiminnasta kun ei voitu pitää kokousta 4 p. kun juhliä vielä jatkui, mutta sen sijaan kerron niistä suurista kesäjuhlista, jotka ovat vietetty täällä.

Pienet ja suuret toverit! En voi sanoa tulkitä tunteitani, minkä vaikutuksen teki nuo suuret kesäjuhlat minun ollessani ensi kertaa s. s. kesäjuhilla. Se osoitti tositoveruutta ja luokkatuntemusta. Suurkaupungin tovereita tuli tulvimalla, iloisena ja reippaana, tulien ensiksi Toveri Tuvalle, niinkuin kotiinsa, josta majotuskomitea vei heidät asunoihin.

Kuulkaas pienet kasvoista tuntemattomat toverit, koettakaamme perustaa ihanne- ja nuorisoliittoja yli koko Californian valtion, että ensi vuonna kesäjuhilla West Berkeley'ssä, voisimme näyttää mihin me kykenemme. Toivoisin että siellä juhliilla saisimme omistaa yhden illan nuoris- ja ihanneliitoille.

Sillä toivomuksella lopetan tämän kirjeen että ensi kesänä tavataan West Berkeleyyn ja San Franciscoon kesäjuhilla.

Toveruudella, Tyyne Saari.

AVIOMIEHEN OIKEUDET

(Jatkoa kahdeksannelta sivulta)

"Haetteko työtä? — Ja minkälaisia töitä on nykyään saatavissa parhaiten", kysyin, koska huomasin, että olin saanut hänet puhetuulelle.

"Kuulkausi sitten läksin kotoa ja sen ajan olen kulkenut ja odottanut, vaan turhaan. Ja nyt olen jo väsynyt kulkemiseeni."

"Onpahan tässä kaunis ja iloinen paikka viettää vapaa aikaakin", jatkoin puolestani. "Enpä vastustaisi tilaisuutta viettää jollakin viikolla tässä."

"Oikeassa olette", vastasi hän. "Paikka on parhaita kaikin puolin — jokaiselle jolla vaan on rahaa, vaan tämä ei ole ollenkaan paikka miehelle, jolla ei ole moneen aikaan enää ollut senttikään. Ellen saa pian jonkunlaista työtä, menen pitkälle uimamatkalle, sillä huoneeseen, joka minulla on ollut vuokrattavana, ei minulla ole enää asiaa ollut viimeiseen neljään päivään, sillä maksettu vuokra on loppuun kulunut. Ymmärrätte, ettei kukaan halua piittää rahatonta yövierasta? Viimeiset kaksi yötä olen viettänyt erään pallohuoneen pelipöydällä sen jälestä kun peliajat ovat lopettaneet pelin. Ja uskokaa minua, se ei ole mikään hauska paikka viettää yötä. — Hetken aikaa tällaista elämää viet-

täen, alkaa se tuntua tyhjältä ja mitättömältä eikä ole halua sitä jatkua pitemmälle."

"Ymmärrän sen", myönsin hänelle. "En suinkaan itse haluaisi tällaista seikkailuhin joutua."

"Sanoitte oikein", lisäsi hän. "Kun aloitin matkani, tuntui se elämäni hauskimmalta ajalta. Minulla oli jonkun verran rahaa ja kunnon puku ja elin hauskaasti. Sattumalta löysin erään naisen, oikean enkelin, joka oli tyytyväinen seuraani. Vaikutan teille, että me elettiin hauskaasti, vaan minun vähät varat eivät kestäneet kuin viikon verran ja sitten oli lystit lopussa. Hittto viikkoon sentään, etten osannutkaan käyttää niitä sillä tavalla, että olisivat kestäneet hieman pitemmältä, sillä lystistä kyllä olisimme osanneet nauttia!"

"Nykyaikana on kyllin helpposaa da työtä", sanoin. "Vai oletteko joku ammattilainen?"

"Olen", vastasi hän. "Olen ammatillani ensiluokan leipuri, vaan sillä alalla on nykyään vaikea saada työtä, sillä liikkeet käyttävät paljon naisyövoimaa. Yhdessä paikassa kyllä luvattiin jonkun ajan perästä, vaan ei sekään ollut varmaa ja odotus tuntuu jankakaiselta."

"Missä on vakituinen kotipaikkanne, kaiketi New Yorkissa?" koetin jatkaa keskustelua.

"Ei ole. Kotipaikkani on Middleburg, N. Y."

"Teittekö siellä työtä omissa ammatissanne?"

"Tein. Olin samassa liikkeessä työssä 13 vuotta yhtämittaan, saaden 18 dollaria viikossa. Tuo alttuna työ tuli lopulta palkajaseksi, jonka käsistä ei koskaan pääse. Tuo sama yksitolkkoisuus: ei koskaan lomaa, ei vapaata päivää, jonka saisi viettää omaistensa kanssa. Vaan ehkä sittenkin olisi ollut parempi että olisin kärsinyt yhä edelleen, sillä ei tämmäkään ole elämän arvoista. Alan pelätä, että ainoa keino on sittenkin mennä ja yrittää takasin saamaa paikkaan."

Hänen äänessään oli jotain kuunnellista kulhoavaa soittoa, joka ilmaisi ikävää ja lisäksi yhä enemmän utelaisuuttani.

"Voitteko unhottaa kaikki vastukset ja palata takasin kotinne ja eettiseen työhönne ja kaikki on entisellään", koetin lohduttaa.

"Ei, en koskaan tällä tavalla ja tällaisena!" hän vastasi. "Ei tällaisena", lisäsi hän vielä. "Se olisi loukkaus perhettäni kohtaan. — Olen ollut naimisissa 10 vuotta. Minulla on kaksi rakastettavaa tyttästä, yhdeksän vuotias ja kolmi-vuotias. Tässä hän onkin!" Samalla vetäen takustaan pienen paperikäärön, ojensi hän minulle valokuvan kauniista kiharapäisestä nauravasta tytön tylleröstä. "Hän on oikea enkeli kotona ja ahkera koulussa. Joka kuukausi tuo hän parhaat todistukset luokaltaan."

Ojensin kuvan hänelle takasin. Hän katseli sitä hetkisen, peristi huulensa tiukasti yhteen ja omituisena ilme kasvoilla pisti kuvan jälleentakuunsa. Vaan minulta ei jäänyt huomamatta, että hänen harmaat silmänsä kostuivat.

"Uskonpa, että vaimonne ja lapsenne olisivat iloisia saadessaan teidät taas kotiin", jatkoin.

"Se on teidän mielipiteenne mukaista", sopersi hän ja puhe tuntui häneltä takertuvan kurkkuun, "vaan se ei ole niinkään helppoa minulle. Läksin kotoa noin kuukausi sitten ja en ole antanut heille mitään tietoa itsestäni. Me emme sopineet oikein hyvin viime aikoina vaimoni kanssa. Avioliittomme ensi aikoina olimme onnellisina, vaan sitten se alkoi haihtua. Elämä rupesi viime aikoina tulemaan kallimmaksi. Sitte syntyi toinen lapsemme ja sen jälkeen tuntui perhe-elämämme kokonaan menneeltä. Vaimoni tuskitteli alinomaa ja suoraan sanoen en lainkaan voinut häntä ymmärtää ja välttääkseni alituista riitelemistä, läksin eräänä päivänä sanaa sanomatta ja olen nyt sillä tiellä."

(Jatkoa)

LUKEKAA JI MOTUKSETKIN!